

Sygn. akt V KK 428/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Roman Sądej

SSA del. do SN Dorota Wróblewska

Protokolant Anna Kowal

po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w dniu 29 stycznia 2013r.,
w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w sprawie **T. B.**

skazanego za przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 14 sierpnia 2012 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w P.

z dnia 16 maja 2012 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o
karze i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Okręgowemu w
P. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w P., wyrokiem z dnia 16 maja 2012 r., uznał T. B., oskarżonego o to, że w okresie od 16 lutego 2011 roku do 9 listopada 2011 roku w P. znęcał się fizycznie i psychicznie nad osobami najbliższymi L. B. i M. R. w ten sposób, że znajdując się pod wpływem alkoholu wszczynał awantury domowe, w czasie których wyzywał wymienionych słowami używanymi powszechnie za obelżywe, szarpał ich, opluwał i zakłócał spoczynek nocny, niszczył wyposażenie mieszkania, a nadto groził im pozbawieniem życia i spalaniem domu, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

1. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 207 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie § 14 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 3 oraz § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego kwotę 888 złotych oraz VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu;
3. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych i nie wymierzył mu opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego. Zaskarżając go w całości, zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez naruszenie art. 7 k.p.k., polegające na dokonaniu dowolnej oceny zgromadzonych dowodów oraz nieuwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego przy interpretacji wyjaśnień oskarżonego, zeznań pokrzywdzonych oraz zeznań świadków poprzez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się znęcania nad L. B. i M. R.;
2. obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez naruszenie art. 5 § 2 k.p.k., polegającą na przypisaniu oskarżonemu sprawstwa w sytuacji, gdy na podstawie zebranego materiału

dowodowego, powstaje wiele nierozstrzygniętych wątpliwości co do wypełnienia przez oskarżonego znamion zarzucanego przestępstwa;

3. obrazę przepisów prawa materialnego poprzez przyjęcie, że czyny T. B. wypełniły znamiona przestępstwa z art. 207 § 1 k.k.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy, wyrokiem z dnia 14 sierpnia 2012 roku,:

1. uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej pokrzywdzonego M. R. i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania;
2. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że obniżył wymierzoną oskarżonemu w punkcie 1 karę pozbawienia wolności do roku i 6 miesięcy;
3. w pozostałym zakresie utrzymał w mocy zaskarżony wyrok;
4. zwolnił oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów postępowania oraz opłaty za obie instancje.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 14 sierpnia 2012 roku, wniósł Prokurator Generalny zaskarżając powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze, na korzyść skazanego T. B. Zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego - art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k., polegające na wydaniu przez sąd odwoławczy rozstrzygnięcia zmieniającego wyrok sądu I instancji w części dotyczącej kary w sposób, który czyni wyrok wewnętrznie sprzeczny, albowiem pomimo jednoczesnej dyspozycji obniżenia orzeczonej przez sąd I instancji kary pozbawienia wolności, kara ta w istocie została utrzymana w mocy, wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w P. w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja Prokuratora Generalnego jest zasadna, gdyż zaskarżone orzeczenie zostało wydane z rażącą i mającą istotny wpływ na jego treść obrazą przepisów prawa karnego procesowego przywołanych w zarzucie kasacji.

Słusznie wskazuje skarżący, że zachodzi wewnętrzna sprzeczność w samej treści orzeczenia. Wydane przez Sąd odwoławczy w punkcie 2 wyroku rozstrzygnięcie zawiera bowiem jednocześnie dyspozycję zmiany zaskarżonego wyroku jak i utrzymania go w mocy. Z treści wyroku sądu odwoławczego jednoznacznie natomiast wynika, że wydając w punkcie 2 orzeczenie reformatoryjne i zmieniając wyrok sądu I instancji w części dotyczącej kary, intencją sądu było jej obniżenie. Za powyższym przemawia również zdecydowanie pisemne uzasadnienie wyroku, w którym Sąd Okręgowy wskazał, iż „...uchylenie wyroku w części dotyczącej jednego z pokrzywdzonych winno znaleźć wymiar w sankcji karnej. Przestępstwo znęcania się nad jedną osobą jest bowiem niewątpliwie mniej społecznie szkodliwe, niż przestępstwo znęcania się nad dwoma osobami ...”. Wola sądu odwoławczego nie znalazła jednakże odzwierciedlenia w części rozstrzygającej wydanego w dniu 14 sierpnia 2012 r. wyroku, albowiem pomimo wskazania, że orzeczona wobec T. B. kara zostaje obniżona, jej wymiar - rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności - nie uległ zmianie w porównaniu z treścią rozstrzygnięcia sądu I instancji. W efekcie zatem również rozstrzygnięcie sądu o zmianie wyroku sądu I instancji w części dotyczącej orzeczenia o karze, pomimo literalnego wskazania, nie znalazło rzeczywistego odzwierciedlenia w treści wydanego przez sąd odwoławczy orzeczenia.

Opisane uchybienie, niezależnie od powodów z jakich do niego doszło, w efekcie miało rażący charakter i istotny wpływ na treść orzeczenia. W związku z tym, Sąd Najwyższy uwzględniając kasację, uchylił wyrok Sądu odwoławczego w zaskarżonej części - dotyczącej orzeczenia o karze i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy związany był granicami wniesionej kasacji – art. 536 k.p.k. Tym niemniej w tej sprawie należy wskazać na konieczność rozważenia tego, co może mieć znaczenie w toku ponownego rozpoznania sprawy, że wyrokiem Sądy Okręgowego z dnia 14 sierpnia 2012 r. zapadłym na skutek apelacji wniesionej wyłącznie przez obrońcę oskarżonego, doszło do uchylenia w istocie jedynie fragmentu zarzucanego aktem oskarżenia czynu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.

